

SEYFETTİN ARAÇ

Sevgili Yalnızlık

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

 Doğan
Solibri

Seyfettin Araç, 20 Eylül 1982'de Mardin'de doğdu. Mazıdağı Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'nun ardından Diyarbakır Ali Emiri Ortaokulu'nu ve Ziya Gökalp Lisesi'ni bitirdi. Bahçeşehir Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Sinema TV bölümünden mezun oldu. 2004 yılında kurduğu ARC Şirketler Grubu'nun kurucu başkanlığını devam ettirmektedir. Beşiktaş Kongre Üyesi, aynı zamanda gravür, birinci basım kitap, harita ve yağlı boya resim koleksiyoneridir. Birçok dergiye denemeler, öyküler ve şiirler yazan Araç'ın ilk kitabı *Kent Şiirleri* 2020 yılında yayımlanmıştır.

Sevgili Yalnızlık

SEVGİLİ YALNIZLIK

Yazan: Seyfettin Araç

Editör: Burcu Bilir Ağalar

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2021 / ISBN 978-605-09-8348-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sevgili Yalnızlık

Seyfettin Araç

Hiç büyümeyen kardeřim Gökhan'a...

“Sanki Şimdi bir baŐkasının ölümünden bir Şey anlıyor muyum?
Kendi lmnden?”

Eski Bahçe, Eski Sevgi, Tezer zli

“Hiç olmazsa tek bir insanla, sanki kendi kendimleymiŐim
gibi her Şeyi konuşmak istiyorum.”

Budala, Dostoyevski

Sendeki hüzne âşık olmak

Likos: Aradığım mutluluk değilmiş, sendeki hüzne âşık olunca fark ettim. Çünkü ben herkes gibi sıradan mutluluklar için yaşayan, bekleyen, ümit eden ama elde edemeyince de kendini kaybeden, iç âlemine çekilen, güven sorunu yaşayan, kırılan insanlardan değilim. Herkes mutluluğu araya dursun ben sendeki hüzne kavuşmak için sahip olduğum tüm bu fani ömrü yollarda geçirmeye, bu lanet ve ucuz bedeni sokak sokak seni ararken çürütmeye razıyım. Sahip olabildikleri için değil, sahip olamadıkları için savaşmaya devam edenlerden say beni. Herkesler klasik mutluluğun peşinden gitmeye devam etsin, mutluluk denilen yüzeysel duygunun esiri, kölesi olsun. Ben sadece sendeki hüzne nasıl âşık oldum, nasıl iflah olmaz bir maşuk'a dönüştüm, kendimi diğer tüm aşk ve mutluluk arayışında olan biçare insanlardan nasıl ayırdım, nasıl farklı hissettim ona bakar, ona göre yaşarım. Sevmek, sevilme, mutlu olmak, mutluluğu beklemek, mutluluğu kovalamak herkesin yapabileceği sıradan, alelade durumlar, ben ise herkese ve her şeye inat, senin için, aşkın için savaşmayı bırakmadan, mutluluk rüyasına dalmadan, kendimi kaybetmeden, seni incitmeden, epik düşlerime, lirik hayallerime, sonsuz ütopyama ihanet etmeden sadece sana, ruhuna, sendeki hüzne âşık olmak ayrıcalığına eriştim. Bu boş ve lümpen kâinattaki herkes ama tartışmasız herkes kendisini mutlu eden insanın peşinden gider, onu çok

sever, ömrünü adar, düşünmeden bekler, hayatını onunla devam ettirmek ister, bende ise bu durum biraz daha ölümcül kıvamda sanırım. Ben sendeki, varlığındaki hüzne, gözlerindeki yalnızlığa, ellerindeki hissizliğe, kalbindeki boşluğa, ruhundaki asaletе, dilindeki dengesizliğe âşığıım. Başkaları ne bekler ne ister bilmiyorum ama ben senden ilahi bir mutluluk veya tanrısal bir mucize beklemiyorum, bunu tüm içtenliğimle de ilk defa itiraf ediyorum. Sana, bakışına, duruşuna, gözlerindeki sadeliğe, ruhundaki hüzne âşığıım ve bunu kâinata haykırmak için nedense hep sabrettim. İnsan, insanlar, toplumlar beni bu konuda anlamayacaklar, hatta bilinçsiz ve hissiz duygularıyla beni yargılayacaklardır biliyorum, bu fikirlerimi hoş karşılamayacaklardır, düşlerimi hayal ötesi bulacaklardır, beklentilerimi ütöпik göreceklеrdir ama hiçbir şey beni senden, sendeki hüzünden, ruhundaki saklı hazineden alıkoyamaz. Buna izin vermem. Ben bu yüzden sende fark ettiğim tüm farklılıklar yüzünden bu denli farklı bir hayatı ve kaderi seçtim, biliyorum. Seçtiğim kaderin, kederle ortak bir çizgide varoluşu, kaderin kederi var ettiği, kederin kaderle yoğrulduğu tüm zamanlar, biliyor ve hissediyordum; sendeki hüzne âşık olmak başıma gelen en büyük mutluluk. Çünkü, sıradan mutluluklara alışık olan günümüz insanları için farklı olan bu hissiyatın ruhuma tesir eden, belli dönemlerde hükmeden bu iflah olmaz tarafı; artık tarifi imkânsız bir gelecek müjdeliyor ruhuma. Acılarla bezeli bir geleceğe adım atarken, senin farkında olduğunu ben de artık fark etmek istiyordum ama tek bir nüansla; o da aşk. Herkesin aynı türde yaşadığı bir aşkı, bir hayatı, benzerliklerle dolu bir yaşamı, sıradan, alelade mutluluklarla dolu bir ömrü yaşamak hem bana hem de farkında olmadan bende yarattığın kutsal bir beden olarak gördüğüm “sana” haksızlık olurdu. Ve çok ağladım biliyor musun? Günlerce bir başıma, duvarlara baka baka çok ağladım. Saksıda bile çiçeklerim, pencерemde man-

zaram yoktu. Sadece duvarlarda tablolar, tablolar içinde insanlar ve inanıyorum ki o insanlar da benim kadar yalnızlardı. Bazı zamanlar ağlamaktan helak oldum, gözlerimin çukurları yanıyordu. Senin hiç gözlerinin çukurları yandı mı?

Tidu: Hayır yanmadı, gözlerimin çukurlarının yanması için önce gözlerime ihtiyaç var sonra gözlerimde saklı kalan insana, o insanın aşkına, hatıralarına daha sonra yaşadığım bu çağın ve hayatın belli başlı anlarına tanık olmam gerek, sence ben bunların hangisine sahibim? Gözlerimin çukurları nerde, nasıl, ne şekilde yanacak? Bunun için, bu tür duyguları yaşamak için sence ben çok kapalı kutu değil miyim? Öyle kapalı kutudan kastım betimleme değil gerçek haliyle kullandım bu deyim ve sen ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Şimdi sana burada gözlerim ile ilgili bin bir fizyolojik durumu sayardım ama konu bence bu olmamalı, yanlış yerden girdin, konuyu biraz daha içselleştirme başarısı gösterirsen daha derin bir sohbeti, geçmişte neler yaşadığımı, neler çektiğimi, sensizliğin zorluklarını, hayatı, yaşayamadığım hayatı, karanlıklar içindeki hayatı, kilitlemiş, saklanmış, oraya buraya sıkıştırılmış hayatı, benden alınan, çalınan, bana bir daha verilmeyen hayatı, hayatımı, hayatımızı konuşmak için güzel bir zaman. Ama konu şu an gözlerimin çukurları olmamalı, ruhumun çukurlarından, bedenimin kuytularından, kader çizgisinin boşluklarından, keder ağının yorulmuşluklarından, yalnızlığın tortularından konuşabiliriz, uzun uzun konuşabiliriz, hem de büyük bir zevkle ama gözlerimin çukurlarının yanması ve bunun yersiz, gereksiz sohbeti için iyi bir zaman değil. Ve fakat madem başlangıç sohbetini sen açtın, konuşmak, paylaşmak için beni yanına çıkardın; dertlerine, sorunlarına, acılarına ortak olmamı istedin, buyur seni dinliyorum. Bakalım nereden, nasıl, ne şekilde başlayacaksın! Ama önce benim karanlıklara hapsimi, yalnızlığa terk edilişimi, sessizliğe gömülüğümü, sonsuzluğa terk

edilişimi, kayboluşumu, yitirilişimi, bitirilişimi konuşursak hem ben biraz rahatlamış olurum, hem sen gözlerinin çukurlarının yanmasını biraz unutursun hem de belki bu kasvetli oda, bu küf kokan duvarlar, bu basık tavan, bu hiç değişmeyen ev az da olsa bizi rahat bırakır, rahat bırakır da düşsel yolculuklar için zaman yaratır, düşsel ve duygusal hallerde epik bir hal, bir zaman yaratıp hayallerimizdeki yolculuklara çıkarız. Beni yanında istemeni, isteme sebebini, nedenini, zamanının gerekçesini, ruh vaziyetini, halini, tavrını, son yüzyılda geçen olayları, içindeki karmaşayı bir bir anlatmakla başlayabilirsin. Geldim, çıkardın beni kör kuyulardan, yanındayım, hazırım, buyur iki kulağım da emrine amade, seni dinliyorum. Ama ne olursun söyleyeceklerini, şartlarımızı yeniden belirleyerek oluştur olur mu? Yine yasaklı kelimelerimiz olacak mı? Söz hakkı, konu dağırcığı, sınır hattı her şeyi tüm ayrıntısıyla anlat, anlat ki haddimi hududumu bileyim. Evet. Buradayım.

Likos: Baya baya dertli konuştun, her şeyi tüm detaylarıyla konuşacağız tamam ama öncelikle soruma cevap verirsen; neden yanmadı? Sen hiç yalnız kalmadın mı? Acılar içinde, duvarlara biçare halde baka baka kendi sefilliğine acımadın mı? Neden yalnız kaldım, neden yalnız bırakıldım, neden canım böyle yanıyor demedin mi? Ben çok dedim mesela. Bir gün dayanamadım ve oturdum bir intihar mektubu yazdım ama altına imza atmayı unuttum diye intihardan vazgeçtim.

Tidu: Hayır, sanırım hiç bu denli yalnız kalmadım, ayrıca bu soruyu komik bir soru olarak algılıyorum şu an.

Likos: Çok mu mutlusun gerçekten. Bu kadar mutluyusan yanımda ne işin var?

Tidu: Sen davet ettin yanına, beni sen çağırdın, bir nefes yakınında istedin beni, hayatlarımız gibi nefeslerimiz de kırılsın birbirine diye hayal ettin, unuttun mu yoksa?

Likos: Evet davet ettim ama mutsuzluğumu paylaş, hüz-

nümü, acımı paylaş, yalnızlığımıza da ortak ol, yanımda ol istedim. Nefesimiz hayatlarımız gibi birbirine karışırken, beni yaşa istedim.

Tidu: Hüznünü paylaşmak mı yoksa bölüşmek mi istiyorsun?

Likos: Ne saçma soru bu böyle. Nasıl bir fikir, ne saçma düşünce, ne diyeceğimi şaşırdım, neyse aç mısın yemek yiyelim mi?

Tidu: Ben yemek yemiyorum unuttun mu?

Likos: Unutmadım elbette ama belki ruhun değişmiştir, ruhunla beraber metabolizman da değişmiştir diye düşündüm. Hatırlıyor musun geçmişe gittiğimiz eski zamanları, anlatılamaz denli özel rüyalarımızda bile bana geçmiş ve bugün arasında tercih mecburiyetleri yaratıyordun.

Tidu: Ben ne senin rüyalarına karıştım ne de gerçeklerine, bana bahaneler yüklemek olur mu?

Likos: Bu arada neden böyle mesafeli, neden böyle soğuksun. Ölmemi mi istiyorsun sen de?

Tidu: Sen yaşadığını mı zannediyorsun?

Likos: Biliyorum. Belki de ölmüşümdür. Ama bak nefes alırken canım yanıyor. Nasıl ölüm bu. Ölen insanın canı, bedeni, nefesi acır mı? Ölen insan hisseder mi ki yaşanılanları?

Tidu: Ölen insanın neleri neleri acır, neleri hisseder bir bilsen! Ama emin ol şu an bilmek istemezsin, ölümü acının ve ıstırabın en katı haliyle bile kıyaslamamanı tavsiye ederim. Ölümü bilmeyene yaşamak zor gelir haklısın, bu konuda biraz daha sakin, biraz daha duyarlı olmanı tavsiye ederim.

Likos: Sen nereden biliyorsun ki? Mesela kendimi sonsuz güvende hissedeceğim bir kalp, tüm hücrelerime işleyecek bir saygı, anlaşılması çok da güç olmayan zamanlar sebebi hayat nerede? Kim değiştirebilir ki mevsimleri, olur olmaz sözler karalayan ama hissettirmeyen bedbahtlar mı? Bak gönlünü ve ruhunu toprağa gömmüş tüm insanlık. Artık çık

da havalandır bağırsaklarını sen de. Kendine gel ya da hiç gelme; sen sadece bana gel, bak kalbim paramparça, cam kırığı dolu başka gönüllerde tüm yollar; canım yanıyor, ruhum kanıyor anlasana.

Tidu: Seni anlamakta neden zorlanıyorum bu akşam. Neyin var söyler misin? Hem neden geçtin kanepeye oturdun, duvarlardan dökülen de ne, iğrenç bir görüntüsü var. Bak dışarıda rüzgâr yağmuru davet ediyor, kasırga ağır aksak yerinde demleniyor, fırtına koptu kopacak, sessizlik ve karanlık buna mı işaret acaba, bilemedim, bilemiyorum. Bulutlar beyaz renginden kirli griye dönüşüyor. Sokaklar; arapsaçı gibi birbirine dolanmış, dolambaçlı karakterler ve yüzler saklıyor içinde. İnsanlar yüzlerinde maskelerle geziyor ama her zamanki sahte maskelerden değil, gerçek ifadelerini saklayan beyaz bez parçalarına teslimler. Aralık hiç bu kadar sert olmamış, insanoğlu hiç bu kadar umutsuz kalmamıştı.

Likos: Doğa bizden nefret ediyor artık, insanoğlunun herkesten ve her şeyden çok önce kendinden nefret etmesine şaşırarak; ihtiyacı olan doğayı anlamadan bilmediği duaya sığınması neden? Tuhaf bir şekilde yaşadığı evreni, kâinatı, doğayı, yaratılan diğer tüm muhteşem güzellikleri unutup toplumsal çözümler ve birliktelik dışında bireysel duaya kendini bu denli kaptırması neden? İnsanoğlu bazı zamanlar kaybolan değerlere ruhsal anlamlar yüklemekle meşgul oluyor ve o zaman sormadan edemiyor insan; doğayı unutup dua'ya bu denli teslimiyet neden? Ruhumuzun derinliklerini düşünüyor ama âlemin hatta kâinatın, bilinmeyen, çözülemeyen evrenin derinliklerinden kaçıyoruz. Kelimeler ve cümleler arası yolculuklar yapıp kentleri, coğrafyaları, kıtaları keşfetmekten muzdarip birer çok bilmiş olup çıkıyoruz ne acı. Tanrı var evet ama bu vurdumduymaz, kendini kaybetmiş insanlığın yaratıcısı bu tanrı değil, hem kendisi de yarattığı bu insanlığı kabul etmiyor, eminim.

Tidu: Ne oluyor sana. Neden böyle ürkütücü konuşuyorsun bu akşam. Az önce tuhaf da olsa geçmişe yolculuklardan, bize dair rüyalardan, ütöpik düşlerden, değıştirme fikriyle bugünlerden, umutlu yarınlardan bahsediyordun, şimdi ne oldu da bu gri sohbete döndün. Yoksa beni artık her gün görmek istemiyor musun, serüvenimiz daha başlamadan sıkıldın mı bizden, yoruldun mu benden, gidecek misin yine bilinmezliğe, beni kilitleyip yok mu olacaksın yine bilmem kaç milyon sene.

Likos: Seni görmek istemeyeceğim tek bir an bile düşünemiyorum. En son, çekmeceye saklandığın gün bile özledim seni, saatlerce hatta günlerce aradım ve ararken bile çok öz-lüyordum seni, ellerime sinen kokun, tenime bulaşan tenin olmasaydı nasıl avuturdum kendimi, bilemiyorum. Yokluğun öyle can yakıcı ki şimdi nasıl anlatsam sana bilemiyorum.

Tidu: Ne çekmecesini, hangi gün?

Likos: Hani şu icradan geldikleri gün, ben kapıyı açmak istemedim de senden rica ettim sen bir anda çekmeceye saklandın, ben bir şey anlamadan kayboldun ortadan. İcradan gelen adamlar siyahtan kara, karadan siyah kapkara takımlar giyinmişlerdi, cenazeye gider gibi suratsız maskeler takınmışlardı. Nasıl korkmuş, nasıl rahatsız olmuştu alt komşunun küçük oğlu, küçük dilini yutmuş gibi pısmış, susmuş, sesi kaybolmuş, gitmiş, bakışlarında renk kalmamıştı adeta, ne çok acımuştım onu öyle görünce.

Tidu: Senin komşuların mı var?

Likos: Evet, olamaz mı neden şaşırдың? Ben de herkes gibi bir insanım, komşularım hatta selamlaştığım kimseler bile var mahalleden; sohbet ettiklerim, uzun uzun konuştuğularım var kahveden.

Tidu: Sen kahveye gitmezsin ki, buna inanmamı beklemiyorsundur umarım, hem tarihte böyle bir vaka görülmemiş, kayıtlara, zabıtlara geçilmemiştir. Zorlarsan açtırır arşivlere baktırırım!

“Ben insanları
anlayamadığım için
canım acıyor, insanlar
beni anladıkları için
canımı yakıyorlar.”

Ben sonsuz yalnızlığa inanıyorum, iklimlere, mevsimlere, kuşlara ve sokaklarda oynayan çocukların masumiyetine inanıyorum. Şarkılara, türkülere, şürlere ve roman kahramanlarının bizi hayatta tutan ütopye gerçekçiliğine inanıyorum. Aşk'a ve iflah olmaz bir şekilde aşk'a sadık insanların acılarına inanıyorum. Tanrı'ya inanıyorum, beni sevmediğine, hatta beni farklı ve özel sınıadığına inanıyorum...

Şaşırtıcı bir roman *Sevgili Yalnızlık*. Bir kadın ve bir erkek, Likos ve Tidu ile tanışıyoruz bu romanda. Yedi tepeli şehirde bir odadayız. Likos iflah olmaz bir hayalperest, Tidu iflah olmaz bir gerçekçi. Sanki bir düşünün içindeler, zamansızlığın yarattığı bir zaman boşluğunun içinde, uzun uzun sohbetler ediyorlar. Yoksa düş değil de hepsi gerçek mi? Bir de yasaldı kelimeler var. Bunları dile getirmeden konuşmak zorundalar. Ve ilisinden biri bu kelimeleri kullanırsa ebediyen birbirlerini kaybedebilirler.

Seyfettin Araç denenmemiş bir yazınsal yöntemi deniyor bu kitapta. Bir nehir diyalog gibi alıyor roman. Dilin sonsuz olanaklarını keşfetmelten çeklinmiyor, epik yazının ustalarına selam gönderiyor, okuru gerçek bir edebiyat yolculuğuna çıkarıyor. Ve kitabın finalinde bizi heldenmedik bir sürprizle şaşırtmayı başarıyor yazar.

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 39

ISBN 978-605-09-8348-7

9 786050 983487

Sevgili Yalnızlık

 Doğan
Solibri